

Доблестниятъ българинъ и отъ това не се стресна, нито пъкъ почувствува най-малка жалостъ за живота си. Едно му бѣше само мъчно — че не заклаха него пръвъ. И затова той каза на пашата (коменданта): „Защо, невѣрнико, така безумно унижавашъ достоинството и честта на моя духовенъ санъ? Първата жертва трѣбваше да бжда азъ, а другитѣ — следъ мене; пастирътъ трѣбва да върви предъ овцетѣ, и бащата — предъ децата си. По служба азъ бѣхъ пръвъ надъ всички и затова пръвъ трѣбваше да изпия горчивата чаша, пръвъ да бжда постъченъ.“ Тѣй говорѣше великиятъ българинъ, и викаше палача и си навеждаше главата и усърдно извизаше напредъ шията си. Палачътъ наближи, и вдигна ржка, за да му нанесе смъртния ударъ. Въ това време пристигна пратеникъ отъ султана съ заповѣдъ да се замѣни смъртното наказание съ заточение.

За гражданитѣ на Търново настана още по-лошо време. Тѣ губѣха най-достойния си защитникъ, губѣха своя духовенъ баща и народенъ бранителъ. Заповѣдта на султанъ Баязида гласѣше: да се изселятъ въ Азия всички боляри и първенци, които не искатъ да приематъ мохамеданската вѣра, а патриарха да бжде откаранъ на заточение.

Раздѣлата

Тежка и неопикуема бѣ картината на това изселване. Тя можеше да накара и камънитѣ на града да пролѣятъ сълзи. Децата се раздѣляха отъ бащите си и братъ — отъ родни братя, и то за винаги. При това близкитѣ не откарвахъ на едно мѣсто, за да се виждатъ и утешаватъ въ скърбта си, а ги раз-